

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

6. De annis 2.3.4. seruitutis, ad tempora Iudicum reuocandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

notauit capite II. Geneleos extremo. Itaque tempus affli-
 ctionis non est pa-

Confirma-
 sur.

norum quietis, est tamen pars eorum annorum, quos terræ quies terminat.
 8. Velim igitur aduersarius Pareo respondeat, quæretur. si ne idem Abrahæ
 Isaac, Iacobum in Chananitide versari, & filios Israel in Ægypto morantem
 rata 70. Seniorum interpretatione Parei petitionem declinauerit, eadem
 temur. Denique qui ab obitu Heli ad Enthronismum Dauidis annos 40
 putat, hunc nodum soluere debet, si rogetur an sit idem Republicæ Hebraicæ
 rum iudice Samuele per 20. & aliquot annos gubernari, & eis Saul regnare
 dari. Vide, quomodo manserit apud Danitas Idolum Michæ omni tempore, quomodo
 mus Dei in Silo. Iud. 18. v. 31. Quam doctrinam Perauis lib. 12. cap. 26
 confirmat: De erate Iudith pauis accipe. In calce libri mansisse dicitur in domo
 centum & quinque, quod sic intelligendum est. ut ad centesimum quintum atatis
 haerit, non ut post coniugis obitum, tot annos vixerit. Quæ quidem loquendi ratio
 quens est in sacra literis: ut cum Exodi 12. v. 40. habitasse dicuntur Israeliti in Ægypto
 ri annis 430. hoc est rñs ducidos partem postremam in Ægypto transgressisse. Ita &
 uitatis annos postrema parti interualli illius attributos esse suo loco docuimus. Hæc

IUDICVM III. v. 8. & 11.

Itaque contra Israel Dominus tradidit eos in manus Chusan Rasabaim regis
 ramie, seruiueruntque ei octo annis. Hoc temporis spatium est pars illorum
 norum, de quibus ibid. v. 11. quieuitque terra 40. annis, & mortuus est Orlon
 tum q. præcedenti.

QVÆSTIO VI.

De annis 2. 3. 4. seruitutis ad tempora Iudæ
 cum reuocandis.

Declara-
 sur questio

1. Secunda seruitus fuit Moabitica de qua Iud. 3. v. 14. Seruiueruntque filii
 regi Moab decem & octo annis, & postea clamauerunt ad Dominum, quod
 eis Saluatorem vocabulo Aod. Ab hoc Aodo dicitur humiliatus Moab, & rñs
 quadraginta annis. v. 30. Rursus post mortem Aod, cum Hebræi suis
 iram Dei in se concitassent, oppressi fuere 20. annos à rege Chanani, Iud.
 c. 4. v. 2. Et hæc est tertia seruitus sub Iabin, quo deuicto, quieuit terra per
 ta annos. c. 5. v. 32. Quarta seruitus fuit sub Madian. 7. annorum. c. 6. v. 1. per
 terra quieuit per 40. annos, quibus Gedeon profuit. c. 8. v. 28. Non videtur autem
 fuisse Gedeon antequam libertatem populo afferuisset, exactis 7. annis
 seruiuerat Madianitis. Vnde nonnulli, ut Q. Iulius Hilarion, Nicephorus
 Cedrenus, deducunt annos seruitutis non spectare ad numerum annorum
 quibus terra quieuisse scribitur. Addit Perauis lib. 9. c. 32. iam expressis
 stimonis, ut non sine audaci aliquo facinore, imò verò manifesta diuinatione,

scire illa vi suum in sensum ab communis sententia patronis inflecti possint.

2. Communis nihilominus sententię patronis supra q. 4. nu. 4. laudatis assentior, qui annos harum seruitutum negant Chronologicos esse: siquidem annorum, eo modo ad annos iudicum reuocari possunt, quo q. precedenti tempore primę seruitutis ad annos Othonielis reductum est. Nempe terra sub Aod quiescisse dicitur 80. annis, nō quod illa quies totos illos 80. annos tenuerit, sed eos compleuerit. Sicut enim Iudith cap. 16. v. 28. dicitur mansisse in domo viri sui annos 105. quia istos annos ibi finiuit: ita quies terrę sub Aod compleuit annos 80. quibus verisimile est Israelis filios aliquandiu perperam egisse, & sic certam dedisse cur postea Moabitis seruirent, qua seruitute excussa pax & quies durauit, donec completerentur anni 80. ab obitu Othonielis, vt præter alios latē disputat Bonferrius Iud. 3. v. 11.

3. Simili ratiocinio ab excessu Aod vsque ad finem pacis per Debboram & Barac a Deo concessę supputantur 40. anni: inde totidem ad obitum Gedeonis. Nec est, quod aduersarij vrgeant verba illa vulgatę editionis: *quibus profuit Gedeon*, cum nihil aliud indicent, quam pacem istā fuisse in diebus Gedeonis, vt habent Hebręa & Gręca. Quod verum esse poterit, licet Gedeon iudicem non fuerit, antequam 7. anni seruitutis essent euoluti: hoc enim septennium quadraginta annorum spatio quibus terra quiescisse dicitur tanquam pars illius temporis contineatur, sicut 20. anni quibus Arca fuit in Cariathiarim, sunt pars illorum 40. annorum, qui Sauli tribuantur, Act. 3. v. 21.

4. Quocirca illi auctores qui cū Perauio ab Heli obitu vsq; ad Enthronismū Dauidis 40. duntaxat annos computāt, & ita factum textum interpretantur vt illis 40. annos quibus Deus Saulē populo regem dedit, nō vnus Saulis fuisse dicant, agrę ferre non debent, si communis sententię defensores putent annos 40. quibus tempore Gedeonis Deus quietē terrę indulsit, non fuisse adæquatē illius pacis, sed totius tēporis, quo à morte Barac vsq; ad Gedeonis obitū præterit: hoc forte Gedeon non prius iudicis officio functus sit, quā tranfactū fuisset oppressio septenniū, sicut neq; Deus Hebręis Saulē dedit, quā ipsi regē potuissent, illis 20. an. iam exactis, quibus mortuo Heli Arca in Cariathiarim commemorata fuerat. Quemadmodū igitur sine audaci facinore an. 40. qui Sauli tribuuntur ab Heli interitu computari possunt: ita 80. anni, quibus labētibus terra quiescisse scribitur sine vi s. scriptura illata, ab Othonielis morte deducere licebit.

Adhęc, si boni auctores qui ante excidiū Ierosolymitanū annos 70. seruitutis Babylonicę auspiciantur, sine insigni facinore bonū in sensum adducūt diuersa verba, quibus terra dicitur cunctis diebus desolationis egisse Sabbatū vsq; completeretur 70. an. 2. Par. 36. v. 21. ita cōmunis sententię propugnatores temeraria quę asserūt terrā quiescisse 40. vel 80. an. cōmodē interpretari possunt.

Conclusio

De 3. seruitute.

Confirmatur 1.

Constr. 2.

V.

p. philippi

Chronologia Testamenti

A. IV
17

Vt enim terra non totis adæquatè 70. annis, sed currentibus illis, doctè
rentur egit sabbatum; ita quieuit annis 40. quibus Gedeon non totis
tibus præfuit. Rem paucis complector: quo sensu nec pauci, nec ignobilis
tores cum Petauio interpretantur 40. Saulis annos, 70. Babylonica serui-
& 430. habitationis Aegyptiacæ iuxta vulgaram & Hebræam editionem
sanum in sensum adduci possunt 40. anni pacis sub Othoniele, 80. sub
sub Barac, totidemque sub Gedeone absque eo, quod anni seruitutem
tim computentur.

Confir. 3.

6. Præterea mortuis senioribus, aut mox, sine vilo prorsus interu-
poris, prima seruitus cæpit; sublato Othoniele secunda, defuncto Am-
Barac & Debbora ex hac vita subtractis quarta; aut aliquid temporis
sit? Si prius asserueris, iure quispiam mirabitur, quomodo illis extin-
guo quidem temporis interstitio Hebræi in officio manserint, sed contra
Deum deseruerint, & simul in seruitutem inciderint, ita vt ne vnicuique
annus post mortem seniorum, & priorum iudicum interueniret, quod
tim in Dei cultu perdurarent, partim suis sceleribus pœnam mererentur,
quam eam sentirent. Imo scriptura indicare videtur aliquantum tempo-
tercessisse. Nam post Aod fuit Samgar Iud. 3. v. 31. addideruntque filij Israhel
lum in conspectu Domini post mortem Aod, & tradidit eos Dominus in manus
4. v. 1. & 2. Credibile est, eos aliquandiu vt decebat vixisse antequam
malum, & aliquo temporis spatio scelestam vitam egisse, antequam
annorum pœna infligeretur.

7. Si concesseris spatium aliquod v. g. ab obitu seniorum, vsque ad
seruitutem intercurrisse, sed annis seruitutum absorberentur abis argu-
contra communem sententiam ex eo desumpta, quod Scriptura anno-
tutum à iudicum temporibus distinguat. Eadem enim Scriptura tempo-
uaticationis ab annis seruitutum indicat esse distinctum: idcirco arguetur
te tempus quo bene ac postmodum perperam se gesserunt Israhelites an-
uitutum absorbes, quàm si durationem seruitutum annis iudicum
Non est igitur culpanda communis supputatio quæ ab excessu Othonielis
mortem Aod annos 80. numerat, quibus totum illud tempus quo Hebræi
tim probè partim improbè egerunt, partim seruitute pressi, partim parte
te frui sunt. Etsi verò forte dici possit, mox ab Othonielis obitu Hebræi
liquisse, ante, tamen eius mortem id contigisse, non videtur: scilicet
reuerat, & quoad vixit coercuerat, inquit Serarius in Othoniele.

1. Corolla-
rium.

8. Ex dictis colligitur primò, haud bene tempora oppressionum ad
dicum reuocari, eo modo quem proponit Gordonus: nam vt carere
quæ ex dictis facile resolui possunt, certum est seruitutem sub Iabin

inobuisse post mortem Aod, vt patet Iud. 4. vers. 1. & sic anni 80. qui paci tribuuntur per Othonielem obtentæ, ad eius obitum finiti sunt, antequam post eum Samgar exurgeret, & Israelitæ regi Chanaan subijcerentur.

9. Colligitur 2. non satis claram videri eorum explicationem, qui afferunt in libro Iudicum cardinales numeros pro ordinalibus poni, vt cum terra 40. annis quieuisse narratur, idem sit ac si diceretur, anno quadragesimo. Non est enim rationi consonum vnus tantum anni quietem illam fuisse. Quod si dixeris terram, non illo solo anno quadragesimo, sed aliquot etiam antecedentibus annis, vsque ad quadragesimum in pace degisse, tandem tibi redeundum erit, ad allatam interpretationem, nempe quietem illam non totos 40. annos occupasse, sed compleuisse.

2. Corollarium.

10. Nec admodum satisfaciunt, qui terram 40. annos quieuisse, ita accipiunt, ac si scriptum esset, totam fermè aut maiorem illorum annorum partem prelijs caruisse, quamuis Israel tyrannidis iugo premeretur: nam Scriptura quietem seruituti opponere videtur. Oppressio & seruitus quietem non indiget. Magnus motus est seruitus: idolorum adoratio, veterum institutorum perturbatio, populi oppressio & ruina non bene quietis nomine significantur. Et sanè 20. annorum oppressio, mediam temporis partem occupat, quod Balaaco & Debboræ assignantur.

Tacita obiectio satisfacta.

IUDICVM III. v. II.

1. Quirit terra quadraginta annis, ita nempe vt Præfectura Othonielis, & pax per eum acquisita non totos 40. annos contineret, sed terminaret, vt nota quaest. præced. præsertim numer. 5. Imò valde probabile est, hisce 40. annis non solum pacis & primæ seruitutis tempus contineri, sed illud etiam quo Hebræi ante oppressionem partim verum Dei cultum retinuerunt, partim eo neglecto fecerunt malum in conspectu Domini, vt dicitur vers. 7. Neque enim simulacris idolis seruire cœperunt, confestim ira Dei pœnam seruitutis infixisse videtur, vt insinuat vers. 7. Obliti sunt Dei sui, seruientes Baalam & Astaroth. Vocabulum seruientes aliquam idololatriæ moram denotat.

2. Hinc bene deducunt Abulenensis hic quaest. 30. & Saliannus an. m. 2941. numer. 2. inter Othonielis obitum, & secundam seruitutem paucos saltem annos interuenisse, iuxta illud cap. 2. v. 19. Postquam autem mortuus esset iudex reuerberatus & multo faciebant peiora, quam fecerant patres eorum, sequentes Deos alienos, seruientes eis. Quot autem annis mortuo Othoniele, secuti sint Deos alienos seruientes eis, incomperum est: cõcede si placet vnus alteriusve anni spatium, & satere eos, qui tempus seruitutum ab annis iudicum separant, non habere

Quaest. Chron. P. 2.

f

bere

P. philippi

Chronologia Testamenti

IV 17

bere efficacem rationem cur id faciant, nisi etiam aliquot annos seponant
 lolatriæ ab Hebræis subinde resumptæ, quod tamen saluis suis rationibus
 re nequeunt.

I V D I C V M III. v. 30.

*Quomodo
 ad accipi-
 endum.*

1. Et quiescit terra octoginta annis. Q. Iulius Hilarion, Clemens Alexandrinus
 Nicephorus Const. & aliqui è recentioribus hos 80. annos seiungunt
 re, quo seruierunt filij Israel Eglon regi Moab decem & octo annis. Iud. 3. v. 14. Con-
 nis vero sententia durationem seruitutis Moabiticæ hinc 80. annis
 modo, quo iam vers. 11. dicebam primæ seruitutis interuallum spatio
 40. comprehendi. Quo fit, vt hos 80. annos ab excessu Othonielis, ad
 Aodi supputandos existimem, cum Eusebio, S. Augustino, Sulpitio, Bebe-
 ne, & alijs q. 4. num. 4. recensitis. Paucos enim admodum reperire est,
 hosce 80. annos ad tempora iudicum accommodent.

Obiectio.

2. Dicit quispiam: S. Augustinus in hanc locum q. 19. sic scribit: Quibus
 annos quiescit terram promissionis à bellis sub Othoniele iudice Scriptura testatur
 temporis primordia Romani Imperij sub Numa Pompilio tantum modo rege pacem
 potuerunt. Et q. 24. Sub iudice Aod 80. annos pacem habuit Israel in terra
 duplicato scilicet tempore quam fuit memorabile sub Romanorum rege Numa Pompilio
 go ex sententia S. Augustini tempora seruitutis primæ & secundæ non
 duntur annis 40. Othonielis & 80. Aod. Verum si de huius sancti sententia
 dicendum est idem eum sensisse, quod tradit Eusebius, vt patet ex lib. 10.
 cap. 22. Hic autem quæstiones mouet potius, quam resoluit, vt alibi
 Retractionem annotaui.

Responsio.

duntur annis 40. Othonielis & 80. Aod. Verum si de huius sancti sententia
 dicendum est idem eum sensisse, quod tradit Eusebius, vt patet ex lib. 10.
 cap. 22. Hic autem quæstiones mouet potius, quam resoluit, vt alibi
 Retractionem annotaui.

*Declara-
 tio.*

3. Abulensis Iud. 3. q. 12. videtur alludere ad doctrinam S. Augustini,
 reruli Gen. 11. v. vltimo, dum sic scribit: Fuit secundus iudex Aod, sub quo
 putantur 80. anni, non quod omnibus annis præfuerit, sed quia totum
 pus, quod fuit à morte Othonielis, vsque ad principium Aod finitum, non
 norum 80. Et in hoc includitur tempus illud, quod fuit sine iudice: nam
 tuo Othoniele, non fuit ilico constitutus in iudicem Aod, sed mansit
 quousque Israelicæ oppressi ab hostibus, egerunt duce. Computantur
 sub hoc anni 18. quibus oppressi sunt Israelitæ à rege Moab. Hæc ibi.

4. Hinc se prodit audacia Capelli, qui ab obitu Othonielis vsque ad
 rum Aodi non nisi 26. annos representat, quorum 18. seruituti sub Eg-
 buit, octo reliquos ipsi Aoda, contra omnium Chronologorum, et
 sacre Scripturæ interpretum supputationem, imò contra irrefragabilem
 textus Hebræi, Græci, Latini auctoritatem, quam sine fronte eludere
 dum fingit Enallagen numeri, & octo pro octoginta obtrudit. Sic

Sedaris obuius & indubiratus est sacrarum literarum sensus, Vide notata q.3. num 11.

IUDICVM III. v. 31.

Post hunc fuit Samgar filius Anath. Fasti Siculi an. m. 4018. & 4042. tribuunt Aodo annos 56. Samgari autem 24. Verum præter alios bene aduertunt Tostatus hic q.31. Torneillus an. m. 2720. Salius a. 2695. ex communi auctorum supputatione Samgarem non integro anno Iudicis siue Vindicis munus obitisse. Scriptura enim hoc loco facta Samgaris mentione, mox initio cap. 4. ea prosequitur, quæ disertè, ait post mortem Aodi contigisse. Quia nimirum breuè admodum tempora Samgar Israelis Ducatum tenuit, inquit Menochius Iud. 4. initio. Hinc Iosephus lib. 5. Antiq. cap. 5. asserit Samgarem primo suæ Præfecturæ anno obisse, Hebræi in Seder Olam nullam ei tempus adscribunt, sed tantum notant sub finem dierum Aod eum fuisse, nempe extremo annorum qui Aodo adscribuntur vel finito, vel labente: siquidem monet Scriptura Samgarem post Aodom exiisse. Exiguum autem hoc temporis spatium, quo Samgar viguit, aliqui ad annos Aodi referunt, alij tempora Debboræ & Barac, & his magis asserunt.

Quamdiu præfuerit Samgar.

IUDICVM IV. v. 4.

Rat Debbora Prophetis uxor Lapidoth, quæ iudicabat populum in illo tempore. Quo nimirum sæuiebat vicennalis illa oppressio sub Iabin, de qua v.3. Vnde factis clarum habemus è Scriptura indicium, quo ex communi sententia hosce 20. annos seruitutis Chananææ illo 40. annorū spatio inclusos putemus, qui Debbora & quieti terræ adscribuntur. Hinc Menochius notat Debborā sine principata iudicasse populum: nam ante bellum, inquit, id non tulissent Iabin & Sisara. Nec valet quorundam effugium, qui verba illa: in illo tempore, sic explicant: nimirum post annos 20. sub idem tempus, quo clamantibus Iudæis annuit Dominus, & Debboram quæ paucis ante mensibus iudicare cœperat ad vindicandum in libertatem populum excitauit. Si enim id valeret, dicendum esset tempus seruitutis Philisthææ ab annis Samlonis esse distinctos, sed Samlonem iudicasse Israelitas in diebus Philisthææ, hæc est, paulo post 40. annos seruitutis Philisthææ tractos. Eadem enim ratio militat utrobique cum ex vsu Scripturæ idem valeat in diebus illis, & in illo tempore. Deinde esto paucis ante mensibus Debbora iudicare cœperit, quam populus in libertatem assereretur: totum tamen tempus ad 40. annos quieti adscriptos reuocari poterit, ut iam ex Tostato dicam cap. 6. v. 1.

Tempus Debboræ.

p. philippi

Chronologia Testamenti

IV 17

IVDICVM V. v. 32.

*Vnde hi
40. anni
computen-
tur.*
Quæriturque terra per 40. annos. Non est hoc sic accipiendum, quasi hoc
 morte Aodi vsque ad finem principatus Barac effluxit, quies terræ coacta
 in simili loquitur S. Augustinus lib. 16. ciuit. cap. 14, & sapius inculcat
 lis.

IVDICVM VI. v. 1.

*Seruitus
Madiani-
tica.*
 1. **F**ecerunt autem filij Israel malum in conspectu Domini, qui tradidit
 Madian septem annis. Hi 7. anni includuntur in illis 40. qui Gedeon
 buuntur. cap. 8. v. 28. Cum autem non appareat ratio cur hic ordinem
 ris neglectum opinemur; probabile est, post mortem Barac Israelitas
 eo à Madianitis oppressos fuisse, sed paulatim in cultu Religionis terra
 factos inreptuisse, tum aliquanto tempore impiè vixisse, ac tandem sepe
 afflictione iustas impietatis suæ pœnas dedisse. Totum nihilominus
 quo Hebræi rectè, quo perperam sese gesserunt, quo grauissimum illud
 tutis Madianiticæ iugum tulerunt, quo denique libertate sub Gedeon
 stura potiti sunt, conficit illorum 40. annorum cursum, quibus Gedeon
 fuisse dicitur.

*Documen-
tum nota-
bile.*
 2. Huc spectat generalis doctrina quam tradit Abulensis q. 9. Scilicet
 inquit, quod Iudices non præerant continuè Israelitis, ita quod mortem
 ilico succederet alius, sed cum moreretur vnus, si Israelitæ erant in bo-
 positione extra potestatem hostium, non curabant eligere Iudicem, sed
 bant sic, quousque exigentibus peccatis suis premebantur ab hostibus,
 accipiebant Iudicem, qui liberaret eos. Totum tamen tempus illud
 quod manebat sine iudicibus, computatur sub iudicibus sequentibus, ut
 ziente aliquo iudice, terra mansit sine iudice 20. annis, deinde iudex
 iudicauit 20. annis, dicit Scriptura de isto, quod iudicauit 20. annis,
 nulla tempora intermittuntur. Hæc ille: cui suffragatur Bonferrius
 vers. 11.

IVDICVM VIII. v. 28.

*Vnde hi
40. anni
computen-
tur.*
Quæritur terra per 40. annos, quibus Gedeon presuit. Communis sententia
 40. annos à morte Barac ad finem principatus & vitæ Gedeonis
 rat. Addit Tostatus hic. q. 26. & cap. 3. qu. 12. fluentibus hæc 40. annos
 tas aliquandiu in officio mansisse, idola aliquanto temporis interuallo
 se, tum secutam 7. annorum tyrannidem Madianiticam, antequam Gedeon

ad populam in libertatem vindicandam aggredetur, ita vt ipse Gedeonis principatus separatim acceptus, forte non vltra annos 30. tenuerit : dicitur tamen 40. annos praefuisse, quia eius praefectura hos annos terminauit.

Q V E S T I O VII.

De annis Abimelech, Thola, Jair, quinta seruitutis, & Jephthe, aptè inter se componendis.

1. Nequam de his iudicium feratur, consideranda sunt, quae habentur in Iud. 8. v. 31. cap. 9. v. 4. & sequentibus, cap. 10. ab initio vsque ad ver. 10. inclusiue, cap. 11. v. 32. cap. 12. v. 6. & 7. Ex quibus liquet primo, mox ab obitu Gedeonis Hebraeos ad Idololatriam vomitum reuersos. Postquam mortuus est Gedeon aucti sunt filij Israel, & fornicati sunt cum Baalim, Iudic. 8. v. 32. nempe ad initium regiminis Abimelech, quando nonnulli publicè idola venerabantur, siquidem Sichimitæ nouo Principi 70. pondo argenti è fano Baalbera, deprompserunt, cap. 9. v. 4.

Mortuo Gedeone Hebraeos peccant.

2. Secundo, inualuisse magis ac magis idololatriæ pestem. Nam filij Israel, peccatis veteribus iungentes noua fecerunt malum in conspectu Domini, & seruerunt idola Baalim & Astaroth, & Dijs Syriae ac Sidonis, & Meab, & filiorum Ammon, & Philistijm, cap. 10. v. 4.

Crescit impietas eorum.

3. Tertio, pœnam huius infidelitatis fuisse oppressionem illam, qua tum Philistijm, tum vero maximè filij Ammon per annos 18. adeo in Israëlitas seruerunt, vt vastatis trans Iordanem ditionibus, traiccto flumine, agros Iudæ, Benjamin, Ephraim depopularentur, & Hebræos grauissimè affligerent, cap. 10. v. 9. Qua castigatione admoniti Israëlites ac penitentia ducti, ad meliorem viuendi rationem redeunt, in Maspha vt Ammonitis resistent, conueniunt, cap. 10. vers. 16. & 17. Galaaditæ Iephthem ea lege in belli ducem eligunt, vt, si cum Ammonitis debellasset, Principatum in Galaad obtineret, cap. 11. vers. 9. & seqq.

Pœna peccati seruaturus annorum 18.

4. Quarto, non esse causam, cur vllum ponatur interregnum à morte Gedeonis vsque ad Iairi obitum. Omnes proinde authores Gedeoni Abimelechum, huic Tholam, Tholæ Iairum auctores subrogant. An vero Iairo vita facta 18. annorum oppressio interijcienda sit, antequam Iephthe principatum nunciaretur, in quaestione poni solet.

Ab obitu Gedeonis ad obitum Iairi nullus Interregnum

5. Annorum 18. seruitutem inter Iairum & Iephthem inserunt Smerius ad ann. m. 2759. Serarius Iud. 10. q. 5. Lyranus Iud. 11. Tostatus Iudic. 10. q. 17. Fasti Seculi, Julius Hilarion, Clemens Alexadrinus, &c. Fauet Iosephus lib. 5. Antiq. cap. 9. quam in sententiam nonnulli S. August. hic q. 49. accersunt: Id verò in ea

Questio

§ 3 quæstio

P. philippi

Chronologia Testamenti

M. IV

17